

HELENA
HARDENOVÁ

D původní
česká
DETEKTIVKA®

Příliš mnoho strašidel

Helena Hardenová
PŘÍLIŠ MNOHO STRAŠIDEL

Odpovědná redaktorka Ivana Fabišíková
Technická redaktorka Miroslava Zedníčková

Vydala Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno
www.mobaknihy.cz

DTP a grafická úprava Studio MOBA
Obálka Studio MOBA
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

© Helena Hardenová, 2008
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno 2008
Vychází jako 86. svazek v edici PČD

Vydání první

ISBN 978-80-243-3056-3

Cena včetně DPH 219 Kč

HELENA HARDENOVÁ

***Příliš mnoho
strašidel***

MOBA

*Kamarádům, kapitánům, kastelánům.
Všem rovným dílem věnuje autorka.*

Osoby vystupující v tomto příběhu i sám hrad Záhoří jsou smyšlené.

Krásné Kanárské a autorkou milované ostrovy jsou naopak skutečné.

Tenerife, 18. listopadu, sobota

„Ten blbej obvaz už mi sundali,“ rozumovala jsem a opatrně pohybovala prsty pravé nohy. Šlo to trochu ztuha, ale to se poddá. Když bude nejhůř, začnu cvičit. Tedy... možná. „A tak si budu moct vzít i boty na podpatku. Abys zase neříkal, že nejsem za dámu.“

„Uhu,“ ozvalo se za hradbou novin. Brala jsem to jako ocenění mé snahy, ukousla další kus koláče s pekanovými ořechy a karamelovou polevou a s plnou pusou pokračovala: „Říkala jsem si, jestli bych si na tu slávu neměla pořídit i nové šaty... Co říkáš?“

Noviny jemně zachrastily.

„No dobře, tak šaty ne, šaty jsem měla na sobě naposledy na svatbě. Vlastně ne tak docela, měla jsem kalhotový kostým... Tak dobře, kostým, ale možná by stačily i kalhoty a košile nebo tak něco. Co myslíš ty?“

„Já? Co jako?“ řekl muž na druhé straně stolu.

„Co si mám vzít na sebe na to Lanzarote. Můžu jít v kalhotovém kostýmu, ne?“

„Aha, já ti to zapomněl říct. Ono se to posunulo.“

„Co posunulo? Jak posunulo? Vždyť jsi říkal, že to bude třetího prosince. No neříkal jsi to?“

„Proboha Zuzko, asi jo, ale TED říkám, že se nic nekoná.“

„Já tě slyším, ale je to škoda, já jsem se docela těšila.“

„To se divím, vždyť se mnou jinak nechceš nikam chodit.“

„Normálně ne, ale ono se vykládalo, že tam možná bude i někdo z královské rodiny, měli tu být na pár dnů na dovolené. Tak jsem si říkala, že si třeba potřesu rukou s princeznou nebo princem.“

Můj muž zhluboka povzdechl, složil noviny vedle šálku s čajem a řekl důrazně: „Zuzano, už jsem ti to říkal, žádné

slavnostní otevření se v prosinci konat nebude, to zaprvé. Zadruhé, vůbec nebylo jisté, že se toho zúčastní někdo z královské rodiny.“ A pak, když viděl, že se tvářím pořád ukřivděně, dodal: „Ale mám pro tebe překvapení!“

„Hmm...“ mrzoutila jsem, „a už jste stanovili náhradní termín pro tu slávu? A proč se to vlastně nekoná?“

„Proč, proč. Proto. Jsou nějaké problémy s... to je jedno. Prostě se to odložilo.“

„A vy tu zakázku vůbec nebudete dělat?“

„Proč bychom ji nedělali?“ naštvál se Markus. „Vyhráli jsme výběrové řízení, ale jsou tam nějaké problémy s pozemky, něco nevyjasněného ve vlastnických vztazích. Tak tebe to moje překvapení vůbec nezajímá?!?“

Rozloučila jsem se v duchu s představou, jak prohlížím svoji fotku v místních listech, anžto si tisknu ruku s šaramantní bourbonskou princeznou nebo – nedejbože – s princem, a zeptala se: „Opravdu máš pro mě nějaké překvapení? Nebo to říkáš jen tak? Copak my něco slavíme?“ pátrala jsem rychle v paměti. Výročí svatby to ne, to máme 17. dubna, narozeniny mám v lednu, svátek v srpnu... „Markusi, tak co je to za překvapení?“

„Až dojíš, tak se to dozvíš,“ pravil můj drahý muž a poťouchle se zase schoval za hradbu novin.

Já bleskurychle polkla sladké sousto, hodila do sebe zbytek kávy tak rychle, až jsem se zakuckala, a pak jsem zadýchaně řekla: „Já jsem hotová, tak co, co to je za překvapení?“

Vyšli jsme za kovovou branku, která dělí náš dům od cesty, jež v serpentínách stoupá dál a dál do kopce. Automaticky jsem vykročila do úzké uličky mezi ploty. Je dlážděná lesklými načervenalými dlaždicemi s vaflovým vzorem, které po dešti dost kloužou. Ještě že u nás neprší tak často.

Cesta se prudce svažuje k moři a končí rozdroleným betonovým chodníčkem. Často tam v sobotu ráno chodíváme. Propleteme se okolo balvanů, které moře nakupilo podél břehu a pak jdeme úzkou stezkou okolo mořského břehu. Moře se tříští o břeh a když je odliv, dá se jít i po pláži. Já sbírám mušle a skleněné střípky dohladka omleté mořem a můj muž mě peskuje, že mušlí už máme doma dost. Ve vzduchu je cítit moře a rackové krouží okolo nás, jako by čekali, že jim vylovíme nějakou tu rybu.

„Zuzko, počkej, dnes půjdeme jinudy,“ ozvalo se za mnou.

„Jó? Ty mě chceš vzít do cukrárny? Ale já už sladké měla. Ačkoliv pečivo od včerejška není to úplně pravé. Můžeme si koupit čerstvé croissanty.“

„Možná později. Poslyš, jak můžeš pořád myslet na jídlo? Vždyť jsi právě dosnídala?!?“

„Ale jen lehce, protože jsi mě donutil se zvednout. Markusi, co je to překvapení?“

„Eile mit Weile,“ zahuhňalo to vedle mě.

„Cože, co jsi říkal? To bylo anglicky?“

„Německy, taky by ses už mohla pořádně naučit,“ neodpustil si můj drahý, jehož mateřštinou je angličtina, protože je po mamince Angličan, ale rodnou řečí němčina, protože se narodil v Mnichově. A my dva se spolu dorozumíváme anglicky, i když moje němčina není úplně nejhorší, ale tak nějak anglicky mi to jde s Markusem líp. Česky, což je zase můj rodný i mateřský jazyk, nemluvíme, můj muž ovládá bezpečně slovo „pivo“ (aniž by ho nějak zvlášť pil), kupodivu i „řízek“ (nepřejte si slyšet, jak ho vyslovuje) a zřejmě i několik slov dalších, ale to úspěšně tají. A pak dodal: „Dobře, tak když jinak nedáš, tak ti to řeknu jinak. Trpělivost přináší růže, Zuzanko. A byl bych rád, kdyby sis ta moudrá slova vzala k srdci.“

„Markusiííí!!!“

„Zuuuzano!!!“ zaparodoval ten bídák.

„Tak už mě netrap!“

„Když si pospíšíš, tak to za chvíli budeš vědět.“

Poskakovala jsem svému drahému po boku a dál dorážela: „Je to nějaká starožitnost? Objevil jsi něco do obývacího pokoje? Obraz? Plastiku? Nebo nějaký starožitný prstýneček? Nebo náhrdelníček?“

„Ale Zuzko, vždyť ty stejně žádné šperky nenosíš!“

„Tak můžu začít,“ odsekla jsem, ale dál naléhala: „tak třebaááá... máš pro mě nějakou fantastickou nemovitost?“ řekla jsem s nadějí.

Abyste věděli, já provozuji na Tenerife, kde žijeme – i když Markus jen o víkendech – malou realitní kancelář. Začínala jsem klasickým zprostředkováním prodeje, ale poslední dobou jsem koupila několik starých polorozbořených domů, zrekonstruovala je a pak prodala. Opravovat domy není právě jednoduché, ale nemovitost se tím dá hodně zhodnotit a pak, mě hlavně baví domy zařizovat. Navíc se zařízené domy u nás na Kanárských ostrovech prodávají dost dobře, protože spousta lidí chce mít příjemné prázdninové sídlo, ale pátrat v obchodech se jim nechce. Chtějí se opalovat na slunci, popíjet koktejly v barech u pláže a nebo na horských kolech projíždět vnitrozemí.

V městečku La Santa, ve kterém Markus zdědil po tetě dům zvaný Casa de Ponteres, se nemovitosti téměř neprodávají. Žijí tu převážně starousedlíci a také početná umělecká kolonie, kterou láká půvab města téměř nedotčeného turistickým ruchem. Starousedlíky myslím Španěly, jejichž rodiny ještě pamatují výbuch sopky Monte Negro, která před víc jak třemi sty lety zalila proudem lávy centrum tehdy prosperujícího přístavu La Santa. A přístav, ten zničila celý. Záplava černé hmoty totiž stále leží na moř-

ském dně a velké lodě se k nám nedostanou. La Santa, pyšné kupecké město, se během jediné noci propadlo do hrůzy, plamenů, smrti a také do bezvýznamnosti, protože opravdová prosperita už se do městečka nikdy nevrátila a hlavním přístavem severní strany ostrova se stalo Puerto de la Cruz.

Černá řeka rozdělila město na dvě části, které jsou jen v jednom místě, a to hodně vysoko na kopci, spojeny úzkou silnicí prokopanou v lávě. A tak, když se chcete dostat z jednoho konce La Santy na druhý, dost se nachodíte nebo naježdíte, podle toho, jakému typu dopravy dáváte přednost.

Menší praménky ztuhlé lávy obyvatelé městečka postupně odsekali nebo je zakomponovali do základů domů a zdí, ale ten mohutný tmavý a nehybný val stále dělí La Santu na dvě části. Ale abyste si nemysleli, starých domů a kostelů nám pořád zbylo dost. Hlavně těch kostelů, láva se jim jaksi vyhýbala, a tak jich máme u nás celkem pět, a to včetně kostela, který je součástí bývalého dominikánského kláštera. Naše městečko má – jak už sem zmínila – i početnou národnostně různorodou uměleckou komunitu. Ta se soustřeďuje ve shluku pestrobarevných pididomečků v místě, kterému se přezdívá U Deseti mazalů nebo také Mazálkov. Možná si teď myslíte, že tím pádem u nás žijí jenom malíři a výtvarníci, ale není to tak úplně pravda. Vysoko na kopci žije v nenápadném domě nejslavnější obyvatelka našeho městečka, spisovatelka Julie Klimt. Nejspíš jste četli její knihu Hrozný úterý nebo třeba Blízky den.

A bývalou opuštěnou pevnost u moře zakoupil letos na jaře sám slovutný I.Q. Norick, slavný a bohatý autor sci-fi příběhů s nádechem hororu. Žádnou jeho knihu jmenovat nemohu, protože jsem rozečetla jen jednu a po deseti stranách usoudila, že TOHLE pro mě opravdu není.

La Santa je městečko, ve kterém se roku 1768 zastavil

čas a které turisté znají jenom z výšky – z Miradoru La Santa – kde pohodlně zastaví autokary cestovních kanceláří, turisté udělají snímček nebo filmeček, občerství se v restauraci, nakoupí u parkoviště něco suvenýrů a jede se dál, směr Icod de Los Vinos, tam mají nejstarší dračinec na ostrově. La Santa je krásný sen. A také ten hrozný, například pro řidiče, jako jsem já, protože je plná jednosměrek, ve kterých se hrozně špatně otáčí. Na velkém náměstí u katedrály se nesmí parkovat, a rada města již několik let vetuje povolení stavět podzemní garáže. Jsme proto poněkud zaostalí, turistů téměř prostí, leč spokojení. Kdo tu žít nechce, ten u nás není. Ale nemyslete, že to u nás nežije, v bývalém dominikánském klášteře se co chvíli pořádají kulturní vystoupení. Letos například proběhl už druhý ročník festivalu La Santa Art. A každý čtvrtek je na náměstí u baziliky Nuestra Señora del Rosario velký trh, a taky u nás máme jeden z nejvyhlášenějších hotelů na ostrově. Maricel má jen dvacet pět luxusních pokojů a vynikající restauraci. Když si mě chce Markus obzvlášť naklonit, vezme mě do restaurace hotelu Maricel. Že by to bylo tohle? Ale to snad... na oběd je dost brzy.

„Markusi,“ řekla jsem nahlas, „my jdeme do Maricelu? To asi ne, vid’.“

„Do Maricelu? Ale, prosím tě, co bys tam chtěla dělat? Ty už máš opravdu zase hlad?“

„Nemám! Nemám, nemám, nemám,“ opakovala jsem sverepě a poněkud do prázdna, protože Markus byl myšlenkami kdesi daleko.

A zatímco jsem vás seznamovala s historií městečka a jeho obyvateli, vydali jsme se do kopce, pak jsme prošli zmiňovaným průchodem v lávovém poli a vydali se zase z kopce. Za chvíli se před námi otevře velké centrální náměstí, kterému vévodí bazilika Nuestra Señora del Rosario. A já se konečně snad dozvím, kam to jdeme.

A za chvíli jsem si byla téměř jistá. Mířili jsme do přístavu.

„Markusi, tak počkej, jdeš hrozně rychle, já ti nestačím! No tak počkej,“ škemrala jsem. Marně.

„Trochu přidej,“ zněla totiž odpověď.

„Já dělám, co můžu, ale ty děláš větší kroky. Ach jo. A co budeme dělat v přístavu? Víš, jak to tam smrdí? Ty chceš koupit nějakou rybu?“

Můj muž je na rozdíl ode mne milovníkem různých plodů moře a rybích pochoutek. Má štěstí, že na Kanárských ostrovech jsou skvělé rybí restaurace, protože ti, kteří mne znají, vědí, že já ryby nerada. A co nerada, to nevařím. Jó, kdybyste měli chuť na houbovou omáčku, kuře na paprice, jelena na smetaně nebo – ať to není jen samá smetana a kalorie – třeba domácí karbanátky z libového hovězího, tak to jo, to můžu sloužit. Ale ryby, ty prosím ne.

Minuli jsme už neuspořádanou část přístavu, ve které se po betonovém molu povalovaly kusy záhadných železných součástek, halabala poházené rybářské sítě – některé ještě svítící pestrými barvami nylonových nebo bůhvíjakých vláken a jiné, již mořem vyšisované do nepopsatelného špinavo hnědozeleného odstínu starých hadrů.

Okolo několika rezavých kocábek se motali chlapi v umazaných hadrech, cosi po sobě pořvávali, ale vítr hned odnášel slova kamsi do moře a já netušila, jestli ten v umolousané malé čepičce říká, že jeho stará je děsná kráva, nebo jestli je to dobrá zpráva.

Procházeli jsme těsně okolo další lodi, po které pobíhalo hned pět špinavých chlapíků a v mumraji, který mně osobně připadal docela chaotický, si podávali na střechu kajuty jakousi železnou, evidentně rezavou a aspoň padesát let starou rouru. Nebo alespoň cosi, co tak vypadalo. A jak jsem šla po boku té trochu větší bárky, z jejíhož boku se jistě už ně-

kolik let loupal bleděmodrý lak, utkvěl můj zrak na lodi déle, než bylo potřeba. Možná proto, že jeden z mužů v černém umaštěném triku bez rukávů vyslal směrem ke mně trochu uznalý a trochu posměšný pohled. Já, slušně vychovaná holka, jsem sklopila oči k jeho nohám, moře se zhouplo, loď zavlnila a já měla pocit, že se i se mnou zhoupla zem. Ale ne, nemyslete si, nebylo to osobním – a nejspíš dost dlouho nemytým – kouzlem toho chlápka, já totiž nesnáším houpání lodi. A jak je vidno, nemusím přitom ani stát na její palubě.

Jak už asi rozumíte, Markus tuhle moji charakterovou vadu (nemyslím tím koukání po tmavovlasých frajerech) zná a s jistou dávkou nelibosti i toleruje. On má totiž rád nejen ryby, ale i jejich živel, moře. Mám jisté podezření, že pokud bychom připustili, že existují nějaké minulé životy, byl můj drahý muž v nejednom z nich zajisté pirátem. Možná že i tady u nás na ostrovech.

Zastavila jsem se a trochu se zapotácela. Na spěchající postavu přede mnou to nemělo pražádný vliv. Napadlo mě, že zvracet přímo před těmi všemi chlápky tady bude fakt dost velká potupa, udělala jsem dva třaslavé kroky stranou a opřela se zády o roh jakéhosi hangáru, který zabíral část mola. Za zády jsem cítila kouř cigarety, který se vinul z té zatracené lodi, pach hadrů od oleje, benzinu a taky slabounký závan soli od moře. Ale jednoznačně vedla rybina. Zatracená, hutná a opravdu silná rybina.

Konečně si Markus všiml, že k lepším zítřkům směřuje sám, otočil se a mávl na mě, ať jdu. Pak proti vanoucímu větru cosi vykřikl. Chtěla jsem odpovědět, ale můj žaludek si myslel, že bych měla ještě chvíli držet pusu, a dal mi to dost nevybíravě najevo. Ústa jsem měla najednou plná slin a v panice přemýšlela, co udělám, když opravdu budu muset zvracet.

„Co je, Zuzko? Co je ti? Praštilo tě něco do hlavy? Něco

z té lodi? Jsi celá bledá. Dost bledá. Ukaž..." sáhl mi Markus na obličej a dodal: „A studená.“

Ale mrtvá snad ještě nejsem, pomyslela jsem si nevesele, ale nahlas jsem řekla jenom: „Je mi blbě.“

„To je vidět. Teda ty opravdu nevypadáš dobře. Nemodlíš?! To snad... vždyť ty se i trochu motáš!“

„To snad ne, ale asi budu zvracet.“

„Zvracet?“ zeptal se Markus a já v jeho udivených očích zahlédla jakýsi zvláštní záblesk. „Zvracet? Takhle brzy po ránu?“ dodal s větším důrazem a pátravě se na mě díval. „Opravdu? A víš z čeho?“

A já ucítila kromě vzbouřeného žaludku také to známé teskné píchnutí u srdce. Tu stálou tichou lítost, že spolu nemáme dítě a že to není naše volba. A v očích svého muže jsem viděla tenký nesmělý záblesk naděje, že možná přece jen... Tak jsem překotně řekla: „Ale ne, mně je na zvracení z té lodi tady.“

Markus se zachmuřil.

„Jak jsem šla okolo,“ breptala jsem, dívala jsem se na tu loď, ona se zahoupala a se mnou se to taky zhouplo. Tak je mi blbě. Víš přece, jak nesnáším lodě.“

„To máš z toho, že koukáš po chlapech,“ odsekl můj muž, „nemysli si, já jsem si dobře všiml.“ Trhl kamsi dozadu. „Tamhle ten vypadá jako tvůj bejvalej!“

„Proboha kterej? Vždyť jsi nikdy žádnýho ani neviděl.“

„Ale viděl. Ty víš koho. Toho... toho ze střední školy, říkala jsi, že jste se dali dohromady na maturitním večírku. Však ty víš, koho myslím!“

„Markusi, jdi někam,“ řekla jsem a polkla ošklivou slinu, „je mi blbě. Je mi prostě blbě. A mimochodem, já taky nekomentuju, když koukáš Rosalindě do výstřihu.“

Jen pro vaši informaci, Rosalida je naše nová sousedka. Má předlouhé nohy, nosí přehluboké výstřihy, umělé řasy i ve dne a mrká jimi tak, že se obávám, že si uhasí cigaretu

v předlouhé špičce, kterou jí můj přísně nekuřácký manžel přičinlivě připaluje a...

„Pojď, Zuzano,“ řekl najednou můj muž. Vzal mě okolo ramenou a dodal: „Opři se o mě, já tě povedu, trochu se projdeš a ono tě to přejde. Tak jdeme.“

A tak jsme pokračovali dál. Obešli jsme další výběžek betonové hráze, minuli několik malých loďek poházených po zemi, jednu dost ošklivou a dost zničenou loď, kterou se nějaký optimista pokoušel prodat za padesát pět tisíc euro, protože právě tohle hlásal malý, už dost omšelý plakátek na světlezeleném boku, a zamířili jsme k jachetní maríně. V La Santě není marína velká, je tu málo místa a jak už jsem podotkla, omezující je i hloubka u hráze, protože dno je navýšeno o slušnou zásobu lávy z osmnáctého století.

Tady začínal jiný svět. Do moře vybíhala dvě úzká mola navzájem ve dvou bodech spojená elegantními dřevěnými můstky s nerezovými sloupky spojenými konopným lanem. Markus mě vedl na první molo a zdálo se, že jde na jisto.

„My jdeme k někomu na návštěvu? Markusi, nespěchej tolik, mně se ještě trochu třesou nohy, někdo z našich známých si koupil loď?“

„Už jsi blízko, Zuzko,“ řekl a najednou se zastavil. Já taky a trochu jsem se zapotácela, žaludek pořád odmítal připustit, že jsem téměř na pevné zemi, byť je moře zatraceně blízko. „MY jsme si koupili loď! Tuhle...“ dodal a pyšně ukázal před sebe.

Tenerife, 19. listopadu, neděle

„Zuzano, ty se mnou opravdu nebudeš celý víkend mluvit?“ ozvalo se za mými zády.

„Snídani máš nachystanou na přední terase,“ řekla jsem a dál vytahovala umyté nádobí z myčky. Dělal to dost velký kravál, a tak jsem musela trochu křičet.

„Já vím, všiml jsem si. Ty nebudeš ani snídat?“

„Už jsem jedla.“

„Nepovídej? A co?“ ozvalo se tak těsně za mými zády, až jsem se trochu lekla a trhla sebou.

„No tak, Zuzano, no tak,“ a pak jsem ucítila jeho ruce kolem pasu.

„Dej mi pokoj!“ řekla jsem pořád dost nahlas, protože se mi zdálo, že je v kuchyni nějak velký hluk. „Dej mi pokoj,“ opakovala jsem a setřásla ty ruce.

„Ale no tak, podívej se na mě.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Zuzko, no tak... Přece se nebudeme hněvat celou neděli,“ řekl stále smířlivě a znovu mě objal.

Jenomže já měla pořád vztek. Temný, hrozný a podivný vztek, a ten je jak známo hodně špatný rádce. Jenomže já měla pořád před očima tu pitomou nablýskanou načančanou loď s lesknoucí se zlatohnědou palubou a bílými boky. Tu loď, která se Markusovi tolik líbila, a na které já budu muset prozvracet mnoho dní a... a tak jsem se slyšela, jak říkám: „Dej tu ruku pryč!“

„Zuzko!“

„A vůbec na mě nemluv! Pořád říkáš, že s tebou trávím málo času, a pak si koupíš takovou... LOŇ!“

„Ale já je mám rád, Zuzano. A ty jsi to věděla od začátku. A taky jsi chtěla žít u moře.“

„Možná, ale nevěděla jsem, že trpím mořskou nemocí.“

„Jo?“ ušklíbl se můj muž. „Ale jen jestli si nevymýšlíš! Když nejsi se mnou, brázdíš si na lodích vesele oceán, jen se nedělej. S tou spisovatelkou jsi jela na Gomeru, jako by se nechumelilo.“

„Na Gomeru ne, na El Hierro.“

„To je fuk. Vlastně tím hůř, to je mnohem dál. A co teprve tehdy na Fuerteventure!“

„To jsem musela,“ namítla jsem chabě, „jinak bych se z ostrova nedostala.“

„Ale pak ses tam vrátila! A zase na lodi! Jenomže tam jsem nebyl já, ale někdo jiný, vid' Zuzano, já ti totiž nevěřím! Já mám totiž pocit, že tobě nevadí loď, ale já! Ty se prostě nechceš plavit se mnou, tak je to!“

„Ale ne, tak to není,“ řekla jsem prosebně. A pak jsem udělala chybu. Velkou chybu. Protože jsem mimoděk odstrčila tu ruku, co jsem ji měla pořád omotanou okolo pasu. Ne proto, že by mi tak vadila. To proto, že jsem potřebovala víc prostoru, abych svému drahému vysvětlila, že se plete, že je to jinak a že... Ale nevysvětlila jsem nic.

Markus se jen nadechl, podíval se na mě, tak jak jsem to zatím nikdy neviděla, a odešel.

A já stála u kuchyňského stolu, poslouchala praskání dveří z nitra domu, šramot linoucí se z ložnice, pak dvojí ostré prasknutí dveřmi a pak už jen ticho. A jak jsem tam pořád stála u té blbé kuchyňské linky, v ruce docela zbytečný hrnek na čaj, najednou mě napadlo, co budu v tak velkém domě dělat sama celou dlouhou neděli.

Tenerife, 20. listopadu, pondělí

„Haló, no tak haló. Zuzano! Uuu... Je ti něco?“

„Co by mi tak asi mělo být?“

„No něco ti asi je, už tady stojím mezi dveřmi dobrých deset minut, dvakrát jsem tě zdravil a ty nic,“ pravil Alex Karlinger, milovník umění a mladých krásných mužů, autor známých a oblíbených turistických průvodců a můj bytný.

„Stojíš tam necelou minutu,“ zavrčela jsem, „a pozdravil jsi jen jednou.“

„Tak to vidíš, jsi úplně mimo. Co se stalo? Nejsi zamilovaná?“

„Ježišmarjá! Ještě ty začíněj!“

„Co začíněj? Jak začíněj? No tak, děvče, povídej,“ přitahoval si Alex jednou rukou židli a druhou si uhlazoval tmavé, mírně prošedivělé vlasy.

„A co bys asi tak chtěl slyšet?“

„Všechno, všecičko. Kdo to je, jak vypadá... Líbil by se mi? No tak nic. Co dělá, kde jste se seznámili...“

„Lexi, drž... drž si tu židli, co na ní sedíš. Nebo z ní brzy spadneš, když se na ní budeš furt houpat. Chceš kávu?“

„Kafe? No nevím. Ty děláš jen tu instantní hrůzu... Dobře, tak jeden hrnek. Malý prosím.“

Vstala jsem, jako by to mělo být to poslední, co v životě dokážu, a udělala jsem tři šouravé kroky. Místnost nebyla velká, a tak jsem se hned ocitla v malé chodbičce vedoucí na toaletu. Stojí tam skříňka, na ní rychlovarná konvice, hrnečky a košík plný obalů od sušenek, pytlíčků s kávou i bez kávy, vyčichlých ovocných čajů a podezřele vyhlížejících drobků. Abyste nemysleli, není to tak docela můj binec, zaměstnávala jsem totiž syna své přítelkyně, miláčka Richarda, než konečně dostal rozum a odhodlal se ke studiu vyso-

ké školy. Strávili jsme takhle spolu celý minulý rok. Vodu na kávu bereme v umyvadélku na záchodě, ale hygienu jsme tu ještě neměli, tak to snad nevadí. Zalila jsem tmavý prášek na dně šálků téměř vařící vodou a vrátila se zpátky do své malé pracovny. Naše realitní kancelář má ještě jednu místnost, docela velkou a se vstupem z ulice. Tam dnes sedí Inéz, moje velká opora, která nahradila Isabel, svoji rodnou sestřenicí a notorickou absentérku a hráčku na moje nervy.

„Tak já čekám!“

„Jo?“ řekla jsem a opatrně upila horké tekutiny. A stejně usykla, protože jsem si jako vždycky spálila špičku jazyka.

„A na co čekáš? Lepší kafe nedostaneš.“

„Tak se nedej prosit a povídej. Můžeš přehánět, já to snesu,“ zamrkal potměšile Alex. „Á propos, jak to snáší Markus? Ví to? Ačkoliv, to asi ne, to bys tu jen tak neseseděla. To bys byla v nemocnici nebo možná, ale nic...“

„Alexi, co to meleš? Já na ty tvoje... Promiň, na tvoje žvatlání nemám náladu. Potřeboval jsi něco?“

„Já? Proč já?!? Ty se potřebuješ vypovídat! Já to na tobě vidím.“

„Pohádali jsme se s Markusem,“ řekla jsem a cítila, jak se mi stahuje krk potlačovaným pláčem. A to nejsem normálně žádná velká fňukna, abyste věděli!

„On ti na to přišel!“

„Proboha NA CO? Na co by asi tak mně měl Markus přijít? Že jsem si koupila v cukrárně U Carlose tři mandlové koláčky namísto dvou, že jsem doma přiznala jen dva a ten nepřiznaný zhltna tajně po cestě? Nebo že jsem... co já vím... Nic mě nenapadá.“

„Aha. Takže ty nemáš žádného chlapa?“ řekl Alex zklamaneč. „Tak to já zas jdu.“

„Jak jdeš? Vždyť jsi říkal, že se potřebuju vypovídat. Tak já ti aspoň...“

„Koukni, Zuzano, na manželskou prózu já stavěný nejsem. Nic ve zlým, ale to po mně nechtěj. Nějakou pikantérii z tvého, pohříchu nudného milostného života, to prosím, to bych mohl... ale jak se doma v kuchyni hádáš s Markusem, to poslouchat nemusím, to opravdu ne.“

„Jak proboha víš, že to bylo v kuchyni?“

„A kde jinde? Všichni se hádáme v kuchyni. Proč myslíš, že je tolik domácích mordů bodných a sečných? Nože a jiné vražedné nástroje jsou přece u kamen vždycky po ruce, no ne?“

„Ježíškunakřížkupanenkomarjá,“ vzala jsem to ráno jméno boží nadarmo už podruhé, „prosím tě, Lexi, běž! Běž nebo budu mít depresi ještě z tebe.“

„Už jdu, už odcházím. Mimochodem, to kafe ani nedopiju, ty víš proč. Jo, abych nezapomněl, proč jste se to vlastně vy dva pohádali?“ dodal už zase mezi dveřmi.

„Kvůli lodi, myslím kvůli té jachtě...“

„Jo, tak to chápu,“ přerušil mě a zatřepal netrpělivě rukou, „tak jo, já jdu, tak papapapa,“ zacukroval a byl pryč.

Zírala jsem na prázdný dveřní rám a napadlo mě, že Alex to možná chápe, ale já ne. Já teda ne. Kvůli jachtě...

„Zuzano, nepotřebuješ něco?“ nahlédla do místnosti ohnivá hlava mé milé Inéz.

Intenzita a barva ohně se mírně měnívá podle toho, jakou značku barvy si nechá aplikovat a jaké kadeřnictví Inéz právě navštěvuje, ale pořád je to spousta ohně v naší malé agentuře. Myslím, že kdyby bylo někdy na Tenerife počasí jako v listopadové Praze – a že to fakt nehrozí – dokázala by Inéz rozehřát i takovou slotu. Je vysoká, štíhlá, zaoblená na těch správných místech a pracovitá. Papírový chaos panující v naší agentuře uvedla za několik týdnů do úprav-

ného pořádku, ve kterém i já většinou všechno najdu. A co ne, to mám zabordelené ve spodní zásuvce vlastního pracovního stolu, která je tak plná, že jde otevřít jen za použití hrubé síly, což ovšem činím jen nerada. Už proto, že pak téměř celý obsah buď vytlačím kamsi dozadu, anebo beznadějně zmačkám a roztrhám.

Má milá Inéz má jedinou, z mého pohledu celkem nevýznamnou vadu (ta vada totiž nemá valný vliv na její pracovní nasazení). Ona se totiž pravidelně zamilovává do nesprávného muže. S jedním takovým jsem se před časem seznámila na Gomeře a řeknu vám, že to tedy nebyl zrovna rodinný typ.

„Pokud nic nepotřebuješ, mohla bys podepsat ty smlouvy, co máš na stole? Potřebuju je na jedenáctou zavézt doktoru Beltránovi.“

„Jaké smlouvy?“

„Tady, koukni,“ došla k mému stolu, „stačí jen podpis.“

„Ani to nemusím číst?“

Inéz pokrčila rameny. „Udělala jsem je, jak jsi chtěla, je to ta smlouva na dům v Los Christianos.“

„Hmm,“ zahučela jsem nevděčně a očima zběžně přeletěla čtyři stránky smlouvy, až jsem došla až na konec a připojila svůj – ne právě čitelný – podpis. Protože tak mimo, abych si nepřečetla, co podepisuji, to jsem zase nebyla. Ale jinak dost, to mi věřte.

„Uvařím ti kafe, jo?“ nabídla se Inéz.

„Měla jsem s Lexem,“ řekla jsem váhavě. Váhavě proto, že co se mne týče, kávy není nikdy dost.

„Já ti ho stejně uvařím. Něco bych s tebou potřebovala probrat.“

Neochotně jsem se zvedla a následovala mírně se pohupující oblý zadeček v těsné hnědé sukni. Ani se nedivím, že se o Inéz zajímají sami nevhodní muži, na takovou okatou

mužolapku se totiž nikdo solidní chytit ani nemůže. I když... jaký já jsem expert na vztahy s muži?

Inéz si ale evidentně myslela něco jiného, protože přede mne postavila hrnek vonící kávy z vlastních zásob a vybafla: „Jak jsi vlastně sbalila Markuse?“

„Co... co prosím?“

„Promiň, promiň, ty jsi ho asi nesbalila, že. To právě dělám já. Já ho uvidím, zamiluju se, on chce se mnou spát. Tak já jdu, a pak... No... však víš sama, někdy nic a když jo, tak to není ono.“

„Hmm... hmmm,“ mumlala jsem soucitně a foukala soustředěně do horké kávy. Koneckonců, jestli přemýšlet o tom, proč se s Markusem v poslední době tak často hádáme, nebo poslouchat Inéz, když mluví o tom, jak to má s chlápky – ve výsledku je to nastejno. Oboje dost o ničem.

„Myslíš, že se fakt chlapi s holkou, co se s nima hned vyspí, vzápětí rozejdou?“

„Uhuu uh,“ pravila úzkoprsá Zuzana a dál foukala do kafe. Na konverzaci na tohle téma jsem přece jen byla příliš dost málo střízlivá. Navíc po ránu a v práci.

„Tak promiň, promiň, já vím, že ty tyhle řeči nemáš ráda. Tak dobře, tak jak ses seznámila s Markusem? Vlastně to jsi mi už říkala... A jak jsi poznala, že on je ten pravý? Věděla jsi to hned?“ naléhala dál.

„Já...“ odložila jsem hrneček na stůl a vrátila se v duchu pár let zpátky do Prahy prolezlé chřipkovou epidemií, do které tehdy přijel ředitel firmy WI-TECH pan Markus Wilder a úplně proti svým obvyklým zvyklostem si smluvil schůzku s majitelkou personální agentury. Jakousi Zuzanou Adlerovou.

Vždycky předtím a vlastně i potom jsem o personálním obsazení české pobočky WI-TECHu jednala s personálním šéfem firmy Janem der Horst, ale tentokrát přijel sám Mar-

kus. Proč to tak bylo, mi vlastně nikdy uspokojivě nevysvětlil. Já měla tehdy příšernou chřipku nebo co to bylo, teklo mi z nosu a opravdu jsem nevypadala za milion dolarů, ale jsem disciplinovaná holka a zákazníka neodmítnu, tak jsem na to setkání šla. Vybavená spoustou papírových kapesníků a odhodlání jsem vyrazila do domu na vltavském nábreží, kde měla firma WI-TECH pronajaté kanceláře. Markus byl a je pohledný chlap, takový ten typ, co si toho je vědom jen tolik, aby se nemusel pořád zhlížet v zrcadle, a co je mu dost jedno, co si vezme na sebe, pokud to nejsou šaty do práce, v jeho případě oblek.

Přesedl si z místa za ředitelským stolem naproti mně k zasedacímu stolu a stručně a jasně mi vysvětlil své požadavky. A celou dobu na mě koukal a jako by se trochu usmíval. No teď už je mi jasné, že jsem musela vypadat dost komicky, snaživá holka s nosem celým červeným a postupně sílící bolestí hlavy, kterou nedokázal rozptýlit ani Markův šarm. Nakonec mě stejně tak klidně, jako vysvětloval, jaké má požadavky na šéfa oddělení konstrukce, jehož pobočku chtěl v Česku založit, pozval na večeři.

A já se rozbrečela. Únavou, nervozitou a bůhví čím ještě. A Markus mi dal vlastní kapesník, posadil mě do auta a odvezl domů. To bylo ve čtvrtek, v sobotu už jsme šli na tu večeři, jelikož jsem se zázračně uzdravila. Byli jsme na večeři, pak na obědě a časem došlo i na snídani. A když na to pomyslím, já měla od začátku pocit, že věci jsou tak, jak být mají. Smáli jsme se stejným věcem, mlčeli, když se nám chtělo, a taky mluvili, hodně mluvili. Řekla jsme mu, že se mi stýská po tátovi, který před několika lety umřel a já se musela rychle postavit na vlastní nohy, povídala jsem o tom, že se mi nestýská po mámě, která stále žije, ale pro mě tak trochu umřela, protože když mi bylo pět, odjela do Londýna a pak dál, aby se v tom velkém světě stala svého času dost